

Къмъ менъ се наведе бѣлата глава на единъ 25 годишенъ младши попофицеръ и сериозно ми каза :

— Всички получихме кръстове, защото не можахме да стигнемъ Кралъ Петъръ, — Смѣхътъ наново се понесе въ купето и застави стоящитѣ въ коридора войници да надникнатъ за да разбератъ причинитѣ на смѣха. — Гонихме го, Сестро, гонихме, ача бѣга тая жена ти казвамъ. Това Шаръ, това Албански Алпи, пристанища, морета, прескачаше и газеше като нищо... Чакъ въ Корфу се намѣри. Сега разправятъ, че щѣлъ да праща войски къмъ Солунъ, и презъ Драма къмъ Одринъ—Пловдивъ—София—Бѣлградъ... Насъ ни испращатъ да му преправяме пътъ презъ френскитѣ линии, та по-скоро да може да пристигне въ Шумадия.

— Ей, Цоко, стига си ломотѣлъ, фелдфебела не може да спи — извика нѣкой отъ вънъ.

— Нека иде да поиска разрешение отъ ефрейтора. Отвърна бѣлокосия Цоко и се почеса въ тила. Това фелдфебелитѣ и ефрейторитѣ ще ни изедатъ, сестро.

— Ти не си ли билъ ефрейторъ? — попитахъ.

— Не, менъ направо ме произведоха младши, иначе не мога да нося златенъ кръстъ...

— А дървенъ можешъ ли? — попита нѣкой отъ вънъ!

— Нали знаешъ, че навсѣкжде кръстове не оставахме, малко земя на очитѣ и хайде... Богъ да прости... Всѣкога има ли време, да се копае дълбокъ гробъ, па и да се търси сухо дърво за кръстъ. Войната не е за мирновременна смъртъ — тя е изключение, не е предвидена и въ правилницитѣ на градскитѣ и селскитѣ общини. Не остава време, нито за посмъртни актове, нито за дрикове, нито пъкъ за специално санитарно разрешение... Свирналъ куршумъ, премѣтналъ се, сгърчилъ се и до като да викаме стоящитѣ на заденъ планъ, поради опасностъ лѣкари, той свърши...

— Много леко се отнасяте къмъ смъртъта?

— Ако се отнасяме тежко, може да я разсърдимъ, па се намираме и въ чужда територия — шеговито подхвърли старшия подофицеръ и затършува въ раницата си. — Абе Цоко, ти да не си ми вземалъ печеното? ... — внезапно запитва той. — На, търся и го нѣма.